

بوی تعفن استعمار صیهونیستی^۱

موشه ماخوور^۲

رژیم استعمارگر صیهونیستی به معنی واقعی کلمه دارد بوی تعفن تهوع‌آوری را میپراکند. اشاره‌ام به ابداع اسرائیلی است که نام آنرا «راسو» (Skunk) گذاشته‌اند و آنرا «سلاح غیرکشنده برای کنترل توده‌ای» تعریف کرده‌اند؛ این سلاح مایعی است که ارتش اسرائیل از آن برای کنترل و مجازات جمعی توده‌های تحت استعمار خود استفاده میکند. این مایع بصورت فواره از درون خودروهای زره‌ای ویژه در فضاهای عمومی و در خانه‌ها افشاندن میشود. این سلاح یکی از محصولات صادراتی موفق اسرائیل است که در بیت‌آلفا، از کیبوتسهای صیهونیستی «چپ»، تولید شده و به نیروهای سرکوبگر (نیروهای مجری قانون» یا law enforcement) در سرتاسر دنیا صادر شده است. نواه برونینگ، خبرنگار رویترز در گزارشی به تاریخ ۳ سپتامبر ۲۰۱۲ اثرات این سلاح را اینگونه توصیف کرده است:

«تصور کنید قطعه‌ای از لاشه‌ای گندیده را از گنداب برداشته داخل مخلوط‌کن میگذارید و مایع کثیف حاصله به صورت خود میپاشانید. چنان حالت تهوعی به شما میدهد که قادر به گریز از آن نیستید چرا که بوی گندیدگی تا روزها با شما باقی میماند.»

ناچارید لباسها و همه مبلمان منزل را به سطل زباله بیاندازید چرا که در غیر اینصورت تا ماه‌ها و شاید سالها بوی گندیدگی با شما میماند.

پلیس مرزی سر تا پا مسلح اسرائیل در ماه رمضان (که امسال از ۱۲ آوریل تا ۱۲ مه بود) با برافراشتن موانعی جلوی تجمع جمعیت در محل اجتماع همیشگی در میدان دروازه دمشق - تنها فضای باز موجود برای ساکنین محله مسلمان اورشلیم را گرفت. وقتی چنین اقدامی، همانطور که پیش‌بینی میشد، موجب اعتراضات مردم را برانگیخت، پلیس موانع را برداشت اما در عوض با گاز «راسو» به مردمی که در آن منطقه بودند حمله‌ور شد.

بوی تعفن تمام محله مسلمان‌نشین را فرا گرفت. برای ده‌ها هزار نفری که در ماه مقدس روزه میگیرند این به معنی شکنجه‌ای زجرآور بود چرا که حالت تهوعی که از استشمام این گاز ایجاد میشود عملاً جلوی خوردن و آشامیدن و در نتیجه افطار کردن مسلمانان را گرفت.

سرکوبهای ماه رمضان - که در طی آن ژاندارمهای سر تا پا مسلح اسرائیل به وحشیگری به قبه الصخره و مسجد الاقصی حمله‌ور شده و صدها معترض را زخمی کردند - بخشی از حملات سه‌گانه رژیم استعمارگر نژادپرست یهود علیه مردم فلسطینی تحت استعمارش بود. شگفتی تقویم این بود که امسال روز اورشلیم - صیهونیستهای مذهبی متعصب سالگرد فتح اورشلیم شرقی در جنگ ژوئن ۱۹۶۷ را هر ساله جشن میگیرند - تقریباً با پایان ماه رمضان مصادف شد.

ماه رمضان و روز اورشلیم مصادف شدند با نقطه اوج دسیسه‌های دائمی برای پاکسازی قومی خانواده‌های عرب فلسطینی شرق اورشلیم در همسایگی محله شیخ جراح. این سه عامل همچون باروت منجر به چنین انفجاری شدند.

^۱ ویکلی ورکر، ۱۳ مه ۲۰۲۱

^۲ متولد ۱۹۳۶، ریاضیدان، فیلسوف و فعال سوسیالیست ضدصیهونیزم است. وی در خانواده‌ای یهودی در تل‌آویو تحت قیمومیت بریتانیا متولد شده است. در سال ۱۹۶۸ به بریتانیا مهاجرت کرده و شهروند بریتانیا میشود. وی یکی از بنیانگذاران سازمان سوسیالیست متزین در اسرائیل است؛ متزین نام نشریه این سازمان بود که بین سالهای ۱۹۶۲ تا ۱۹۸۳ منتشر میشد. از آثار او میتوان به *اسرائیلی‌ها و فلسطینیها: منازعه و راه‌حل*، *انتشارات هیمارکت*، ۲۰۱۲ اشاره کرد.

بعضی از زمینهای محله شیخ جراح قبل از سال ۱۹۴۸ در تملک یهودیان بود. بعد از جنگ ۱۹۴۸ وقتی این منطقه تحت سلطه اردن افتاد، خانواده‌های پناهنده فلسطینی که قربانی تبعید جمعی (نکبه) شده بودند به عنوان مستاجر در این منطقه مستقر شدند. بر اساس قوانین آپارتاید اسرائیلی حق مالکیت مالکان سابق یهودی برای آنها محفوظ است اما مهاجران فلسطینی که از سال ۱۹۴۸ در آنجا ساکنند چنین حقی ندارند. دولت صیهونیست حق مالکیت را برای همیشه از آنها سلب کرده و آن را به یهودیان داده است.

از سال ۱۹۶۷ به این طرف به گروه‌های صیهونیست تندرو حق (بر اساس قوانین اسرائیل) مالکیت املاک سابق یهودیان این منطقه (یا با رضایت آنها) داده شد، تا مستاجران فلسطینی را از خانه‌های خود بیرون کرده و مناطق استعمار یهود را گسترش دهند. از آنچه در الخلیل گذشت میتوان برنامه بلندمدت آنها را حدس زد: کمی پس از جنگ ۱۹۶۷ گروه کوچکی از یهودیان مهاجر تندروی مذهبی در املاکی که سابقاً به یهودیان تعلق داشت مستقر شدند. به تدریج با آزار و اذیت ساکنان فلسطینی آن منطقه و حبس آنها در گتوها قلمرو خود را گسترش دادند. امروز فرایند مشابهی در یافا در جریان است و باقی‌مانده ساکنان عرب منطقه، همان اقلیتی که از نکبه باقی مانده است را تهدید میکنند.

دعوای حقوقی پیچیده و طولانی مدت میان ساکنان فلسطینی محله شیخ جراح و استعمارگران - که یادآور رمان خانه متروک چارلز دیکنز است - هم اکنون به پایان خود نزدیک میشود. در این که بر دادگاه‌های اسرائیل قوانین نژادپرستانه‌ای که از ایدئولوژی صیهونیستی تغذیه میشود حاکم است تردیدی نیست. به همین خاطر باید گفت چشم‌انداز امیدبخشی در این رابطه وجود ندارد.

به همین خاطر مبارزه خانواده‌های فلسطینی که در معرض اخراج از خانه‌های خود هستند درست در طی رویدادهای ماه رمضان در منطقه جبل‌المعبد و اطراف آن به نقطه اوج خود رسید. این دو اعتراض با یکدیگر ترکیب شده و یکدیگر را تغذیه کردند. در هر دو مورد معترضان با سرکوب خشونت‌بار مواجه شدند و همزمان از حمایت سراسری فلسطینیان تمام مناطق فلسطین/اسرائیل برخوردار شدند. در همبستگی با این اعتراضات چند راکت عمدتاً بی‌اثر از نوار غره پرتاب شد. اسرائیل با وحشیگری همیشگی خود پاسخ داد؛ با بمباران هوایی و ۲۰ نفر از جمله ۹ دانش‌آموز را به قتل رساند. حماس با پرتاب دوباره موشک پاسخ داد و اسرائیل نیز حملات خود را تشدید کرد [این نوشته ۱۱ ماه می منتشر شده است].

رقص جنون

امسال روز اسرائیلی اورشلیم مصادف است با ۱۰ ماه مه. مراسم سادیستی (و سکسیستی) بزرگداشت پیروزی و الحاق غیرقانونی شرق اورشلیم مثل همیشه همراه است با تجمع مردان متعصب مذهبی که عرق‌ریزان و نشئه پرچمهای خود را برمی‌افرازند و رقص‌کنان در شهر قدیمی رژه می‌روند و ساکنان عرب این مناطق را مسخره کرده، به آنها حمله میکنند و به دارایی‌هایشان آسیب وارد می‌آورند. رژه‌های نارنجی پوشان ایرلند شمالی در مقایسه با این مراسم جشنهای دوستانه و با حسن‌نیت به نظر می‌آید! شکی نبود که ترکیب این جشن مخرب با سرکوبهای ماه رمضان و تهدید ساکنان شیخ جراح منجر به چنین انفجاری میشد.

اما اینجا بود که ایالات متحده دخالت کرد. دولت بایدن از ترس واکنش دو میلیارد مسلمان توصیه به «خویشتنداری» کرد. دنباله‌روان اردوگاه ایالات متحده که بطور مسخره‌ای «جامعه بین‌المللی» خوانده میشوند نیز همین موضع را تکرار کردند. رسانه‌های مطیع هم پیام را دریافت کرده و پس از ماه‌ها سکوت عجیب درباره وحشیگریهای اسرائیل و بحران فساد داخلی در رژیم اسرائیل، پس از ماه‌ها محدود کردن خبرهایشان به صرفاً خبرهای خوب و بی‌فایده، نشریات تبلیغاتی مطیعی همچون گاردین و خبرگزاری‌هایی مثل بی بی سی، به یکباره شروع کردند چیزهایی هم درباره رویدادهای فلسطین/اسرائیل گفتن. البته بدون بیطرفی؛ کسی هم انتظار بیطرفی از آنها ندارد. اما انتظار هست که دستکم چیزی نزدیک به واقعیت رویدادها را پوشش دهند.

بنیامین نتانیاهو - که درگیر دادگاه بخاطر رشوه و فساد است، مثل همیشه برای اینکه رویدادهای اورشلیم را به نفع شخصی و سیاسی خود برگرداند - نیز باید متوجه وخامت اوضاع شده باشد. در وهله اول دادگاهی که

مسئول تصمیمگیری درباره اخراج ساکنان محله شیخ جراح است به تاریخ دیگری موکول شد. سپس تندرهای صیهونیست مذهبی از ورود به اماکن مقدس منع شدند (که در غیر اینصورت میتوانست منجر به اقدامات تحریک آمیز اینان و به راه افتادن حمام خون شود)، و سپس در لحظات آخر مسیر مراسم پایکوبی نژادپرستان یهود از مسیرهای حساس شهر کهنه به مسیر دیگری تغییر کرد.

اما همه اینها جلوی نا آرامی در تمام سرزمین فلسطین/اسرائیل را نگرفت. در این لحظه که من مینویسم گزارشهایی از اعتراضات خشونت بار، درگیریهای خونین و جنایات انتقامجویانه ارتش اسرائیل به دست میرسد. اما اوضاع میتوانست بدتر از این که هست شود - خیلی بدتر.

و اوضاع تا وقتی که ریشه اصلی از بین نرود بطور اساسی بهبود نخواهد یافت. علت اصلی نه آپارتاید اسرائیل است، نه نژادپرستی یهودی و نه تعصبات مذهبی. این عوامل - هر چند هم که مهم باشند - صرفاً وسائل ایدئولوژیکی اند در خدمت تحقق و مشروعیت بخشی به موضوع اصلی: پروژه دیرینه و جاری استعمارگری صیهونیستی.